

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **T. W.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2022, č. j. JMK 145047/2022, sp. zn. S-JMK 177646/2021/OD/Bo,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 10. 2022, č. j. JMK 145047/2022, sp. zn. S-JMK 177646/2021/OD/Bo, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Brna (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 20. 10. 2021, č. j. ODSČ-71125/21-24sp. zn. SZ-MMJ/OD/15878/2021/14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („zákon o

silničním provozu“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 14. 4. 2021 v 8.00 hod. se při řízení motorového vozidla na Rudišově ulici v Brně nevěnoval řízení při zajištění k pravému okraji komunikace, neodhadl odstup a zachytil pravou zadní částí (diskem kola) jím řízeného vozidla o levou přední část zaparkovaného vozidla Škoda Octavia. Při dopravní nehodě vznikla hmotná škoda na obou zúčastněných vozidlech, ke zranění osob nedošlo. Svým jednáním žalobce dle magistrátu porušil § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Za přestupek mu magistrát uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že správní orgány neprokázaly vinu žalobce; neprokázaly ani to, že k dané dopravní nehodě vůbec došlo. Výpověď svědka R. dle žalobce neodpovídá realitě. Svědek uvedl, že se zaparkované vozidlo střetem pohnulo, a že střet byl i slyšet. Žalovaný se nijak nevypořádal s námitkou žalobce, že pohnutí vozidla s lidmi uvnitř i zvuk domnělého střetu mohou mít řadu jiných příčin, než právě střet (pohyb osob ve vozidle, zvuk brzd). Aby bylo možné vyloučit jiné příčiny zvuku a pohybu vozidel, musel by svědek vidět přímo kontakt vozidel. Svědek sice vypověděl, že kontakt viděl, avšak i žalovaný připouští, že jej vidět nemohl.
3. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou, že nebyl popsán mechanismus vzniku poškození vozidel a zejména, že odřeniny na krytu kola vozidla žalobce nejsou na obvodu kružnic se středem ve středu kola, nýbrž jinde, tj. že vznikly níže nad zemí, než uvádí žalovaný.
4. Žalovaný dále konstatuje, že ne každé odření musí nutně zanechat barevnou stopu, a že většina drobných vzájemných odření je bezbarvá. Následně dodává, že z fotodokumentace pořízené policisty se jeví, že na krytu kola vozidla žalobce se nachází nenápadný modrý povlak, což svědčí o kontaktu právě s poškozeným vozidlem. O tomto „modrém povlaku“ se ovšem zmiňuje poprvé až žalovaný a dle žalobce ani není vidět na fotografiích založených ve spisu. Žalovaný rovněž neoznačil fotografii, z níž vyvodil tento svůj závěr, a jeho závěr je proto nepřezkoumatelný.
5. Magistrát se nijak nevyjádřil k návrhu žalobce na provedení důkazu svědeckou výpovědí strážníka Městské policie Brno, jenž stál na přechodu mezi základní školou a lékárnou na straně u základní školy a mohl celý domnělý střet vidět. Žalovaný v napadeném rozhodnutí spekuluje, že není jisté, zda tento strážník nehodu viděl. Bagatelizováním možného přínosu tohoto svědka žalovaný rezignuje na svou povinnost zjistit skutečný stav věci.
6. Žalobce v odvolání namítal, že použití úředních záznamů jako jediných důkazů ve správním řízení k prokázání zavinění je nepřipustné. Žalovaný se s touto námitkou nijak nevypořádal. Naopak, v napadeném rozhodnutí postupoval stejně jako magistrát, který rozhodl o vině, aniž by prokázal subjekt přestupku. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud Napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalovaný ve svém vyjádření převážně cituje z napadeného rozhodnutí, na něž v podrobnostech odkazuje. Nad rámec toho k poslední námitce uvádí, že napadené

rozhodnutí není postaveno pouze na úředním záznamu a oznámení o přestupku, nýbrž také na výpovědi očitého svědka a fotodokumentaci poškození vozidel. Všechny podklady rozhodnutí spolu navzájem korespondují. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

8. Žalobce v replice uvádí, že jiné důkazy o vině žalobce, než je úřední záznam, žalovaný neshromáždil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
10. Žaloba je důvodná.
11. Úvodem lze předeslat, že žalobce nezpochybňuje právní posouzení věci, jeho žalobní námitky směřují výhradně k tomu, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a nevypořádaly se se všemi námitkami uplatněnými v průběhu správního řízení. Obsahem žalobních námitek je přitom v podstatě předurčen rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
12. Krajský soud považuje za vhodné se nejprve vyjádřit k použití úředního záznamu coby důkazu a související námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z judikatury, na kterou odkazuje žalobce, vyplývá, že úřední záznam může být podkladem správního rozhodnutí. Pokud však jeho součástí není fotodokumentace nebo audio či videozáznam, není dostatečným důkazem o spáchání přestupku (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3As 231/2017 – 49, bod 17, nebo ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 271/2018 – 32, bod 14). Záznam o podání vysvětlení před zahájením správního řízení pak nelze použít jako důkazní prostředek vůbec (§ 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). To, že není možné jednotlivou skutečnost (zde zavinění přestupku) dokazovat úředním záznamem jako samostatným důkazem, tvrdil žalobce bez bližšího upřesnění i ve svém odvolání.
13. Správní orgány ovšem tuto premisu nijak nezpochybňují a netvrdí, že o vině žalobce rozhodly výlučně na základě úředního záznamu. Naopak, žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí uvádí, že při hodnocení důkazů magistrát vycházel z oznámení o přestupku, úředního záznamu, fotodokumentace, plánu místa střetu a protokolu z ústního jednání (jehož součástí byl záznam výsledku svědka). Napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání dané odvolací námitky. Dle krajského soudu nebylo povinností žalovaného věnovat formálně samostatný oddíl rozhodnutí pro vypořádání každého, byť třeba značně obecného, tvrzení uplatněného v odvolání.
14. Uvedenou odvolací námitku žalobce výslovně nespojil se zjišťováním totožnosti řidiče, nebylo úkolem žalovaného coby odvolacího orgánu obsah námitky domýšlet. Žalovaný o tom, že žalobce byl v danou dobu řidičem vozidla, neměl pochybnost. Vycházel z toho, že dle úředního záznamu byl žalobce coby řidič vozidla na místě ztotožněn policisty na základě občanského a řidičského průkazu. To ovšem není důkazem jediným, žalobce je na místě

řidiče ve svém vozidle zachycen i na fotodokumentaci pořízené policisty. Zároveň coby řidič podepsal na místě náčrtek místa dopravní nehody s dovětkem, že nesouhlasí s tím, že vůbec došlo ke střetu vozidel. To, že byl žalobce v danou dobu řidičem vozidla, žalobce v průběhu správního řízení, vedeného s ním jako s řidičem vozidla, nezpochybnil. Toto je dle krajského soudu ve svém souhrnu pro prokázání skutečnosti, že žalobce byl řidičem vozidla, dostačující.

15. Skutečnost, že došlo k dopravní nehodě, prokazuje dle správních orgánů zejména svědecká výpověď svědka R. Svědek v průběhu výslechu uvedl, že viděl průběh dopravní nehody. Popsal jej tak, že řidič zajížděl k pravému okraji vozovky, přičemž zavadil pravou zadní částí svého vozidla o levou přední část zaparkovaného vozidla. Bylo to slyšitelné i viditelné. Svědek viděl, jak se zaparkované vozidlo střetem pohnulo. Řekl to řidiči vozidla, který si toho asi nevšiml. Událost viděl svědek ze vzdálenosti asi 3 metry, viděl přímo kontakt vozidel.
16. K námitkám žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že svědek vypovídal konzistentně o tom, jak střet vozidel zaznamenal. To ovšem dle žalovaného neznamena, že musel přesně vidět, ve kterém místě se vozidlo žalobce dotklo zaparkovaného vozidla. To přirozeně ze svého úhlu vidět nemohl. Ze své pozice ovšem viděl vzájemné postavení obou vozidel a střet provázený zvukem a pohnutím vozidla.
17. Toto vypořádání je dle krajského soudu srozumitelné a odpovídá tomu, jak svědek celou věc vylíčil a odpovídal na otázky pokládané v průběhu výslechu žalobcem. Svědek jistě neviděl plochu dotyku obou vozidel. Technicky vzato ani celou plochu dotyku dvou předmětů vidět nelze, lze spatřit pouze její okraje. Pokud se pak vzdálenost dvou předmětů blíží nule, je prakticky nemožné lidským okem rozeznat, zda je mezi předměty stále nenulová vzdálenost, nebo se již vzájemně dotýkají. Toto krajský soud uvádí proto, že lidé běžně vzájemný dotyk předmětů nerozeznají jejich blízkým pozorováním, nýbrž vnímáním jevů, kterými je dotyk doprovázen, tedy zvuku při dotyku a změn v pohybu (nebo klidu) předmětů. Žalobní argumentace v této části proto dle krajského soudu nedává smysl.
18. Nad rámec toho lze ve shodě s žalovaným poznamenat, že se jeví jako velmi nepravděpodobné, že by si osoba bez jakéhokoliv zájmu ve věci vymyslela, že viděla střet vozidel, aktivně v tomto ohledu jednala a konfrontovala žalobce v místě střetu.
19. Krajský soud má zároveň za obecně známé, že zaparkovaná vozidla se samovolně nepohybují, a to ani v případě, že se uvnitř nich nachází osoba (pokud ve vozidle např. neskáče nebo s ním jinak nekymácí) a pozvolné brzdění vozidel není doprovázeno žádným zvukem. Skutečnost, že by měly události vnímané svědkem jinou, žalobcem nabízenou příčinu, je proto dle krajského soudu prakticky vyloučena. Je pravdou, že žalovaný na tato tvrzení konkrétně v napadeném rozhodnutí nereaguje. Z napadeného rozhodnutí ovšem plyne, že žalovaný má na základě svědecké výpovědi střet vozidel za prokázaný (s čímž se krajský soud ztotožnil), což tvrzení žalobce minimálně implicitně vyvrací, napadené rozhodnutí není ani v tomto nepřezkoumatelné.
20. K návrhu na výslech strážníka městské policie žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že není jisté, zda tento strážník nehodu viděl. Z tohoto pohledu by dle žalovaného výslech strážníka nepřinesl žádné nové informace a byl by nadbytečný. Ve skutkových okolnostech této věci rovněž krajský soud neshledal v postupu žalovaného pochybení. Je třeba vycházet

z toho, že se nepochybně jednalo o „drobnou“ nehodu, svědek ji pozoroval ze vzdálenosti 3 metrů a sám ji zhodnotil tak, že žalobce si nemusel střetu všimnout. Pokud by strážník městské policie nacházející se v době střetu o několik metrů dále vypověděl, že nehodu zaznamenal, podpořilo by to pouze skutkové závěry správních orgánů. Pokud by nehodu nezaznamenal, stěží by to mohlo zpochybnit výpověď svědka, který se nacházel mnohem blíže.

21. S čím se již ovšem krajský soud se správními orgány neztotožnil, je způsob hodnocení vzniku hmotné škody na obou vozidlech. Součástí skutkové věty výroku rozhodnutí o přestupku je i část, která uvádí, že *„při dopravní nehodě vznikla hmotná škoda na obou zúčastněných vozidlech“*, a vznik hmotné škody magistrát zmiňuje i při hodnocení materiální stránky deliktu, jedná se tedy o pro věc podstatnou okolnost.
22. Je třeba zopakovat, že se jednalo o „drobný“ střet vozidel; žalovaný sám ve vypořádání námitek žalobce uvádí, že střet *„byl v malé rychlosti a ne příliš těsný“* a i poškozená řidička uvedla, že *„se jednalo o lehký střet vozidel“*. Po seznámení s fotodokumentací založené ve správním spise krajský soud uvádí, že na základě fotografií obou vozidel nedokázal bez pochybností určit, že při střetu vozidel došlo k jejich poškození, resp. že dokumentované poškození obou vozidel souvisí právě s tímto konkrétním střetem. Není přitom notorií, že při každém, byť drobném, dotyku vozidel musí nutně dojít ke hmotné škodě, obzvlášť pokud se na vozidle nachází oděrky již z minulosti, což ve velkých městech není neobvyklé.
23. Krajský soud nerozumí tomu, co chce žalobce říct tvrzením, že *„odřeniny na krytu kola nejsou na obvodu kružnic se středem ve středu kola“*. Odřeniny samozřejmě neopisují kružnice okolo středu kola; jejich umístění ovšem odpovídá tomu, že vznikly v průběhu pohybu vozidla. Poškození vozidla Škoda (to markantní) je na fotografiích patrné ve výšce cca 35 – 45 cm, v případě krytu kola vozidla žalobce lze po jeho různém pootočení identifikovat poškození ve výšce cca 10 – 49 cm. To samo o sobě o ničem nesvědčí.
24. Ani při několikerém opakovaném studiu fotodokumentace však krajský soud nebyl schopen bez pochybností přijmout závěr, že tyto odřeniny vznikly vzájemným působením v důsledku žalobci vytýkaného drobného kontaktu obou vozidel. Je třeba připomenout, že důkazní standard v přestupkovém řízení velí prokázat rozhodné skutečnosti nade vší rozumnou pochybnost. Nelze se spokojit s tím, že provedené důkazy nabízející se skutkovou verzi nevylučují. Nejsou-li okolnosti jednání obviněného prokázány mimo rozumnou pochybnost, musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, a neklást je obviněnému k tíži.
25. K závěru o způsobené škodě mají správní orgány v zásadě pouze jediný podklad – samotnou fotodokumentaci. Žalobce popíral i to, že ke kontaktu došlo, svědek se ke způsobené škodě nevyjádřil, řidička zaparkovaného vozidla nebyla vůbec vyslechnuta a správní orgány neobstaraly ani žádné odborné vyjádření. Obecně platí, že podklad v podobě fotodokumentace by byl pro závěry o způsobení škody dostačující tehdy, pokud by charakter poškození vozidel jednoznačně odpovídal mechanismu střetu (např. poškození obdobné intenzity ve shodné výšce a stejném směru, roli může hrát i odpovídající barva škrábanců nebo absence poškození vozidla na jiném místě), přičemž čím jsou poškození střetnuvších se vozidel závažnější, tím spíše je lze navzájem přiřadit.

26. Jak již bylo uvedeno, poškození krytu kola žalobce odpovídá tomu, že k drobnému odřeni došlo při pohybu vozidla (otáčení kola). Se žalobcem se ovšem krajský soud ztotožňuje v tom, že údajný nenápadný modrý povlak na krytu kola z fotodokumentace nevyplývá, tj. minimálně krajský soud jej nebyl schopen identifikovat. Poškození vozidla Škoda se jeví v tomto směru ještě problematičtější. Správními orgány určené poškození (odřeni) směřuje spíše vodorovně, v jednom místě dokonce šikmo směrem vzhůru. Při kontaktu s otáčejícím se kolem by se dle krajského soudu dal očekávat spíše opačný směr, více odpovídající charakteru poškození krytu kola žalobce. Z fotografií se nadto jeví, že na vozidle Škoda je místo poškození tmavší barvy, což neodpovídá krytu kola žalobce. Obdobné poškození, i co se týče barvy, se navíc nachází také přímo pod levým předním světlometem vozidla Škoda (viz fotografie č. 21), což neodpovídá výšce poškození krytu kola žalobce, a také na levém zadním nárazníku vozidla Škoda (fotografie č. 19), což už vůbec neodpovídá charakteru střetu.
27. Krajský soud nemůže vyloučit, že v důsledku střetu k poškození obou vozidel skutečně došlo. Pro takový závěr jsou však podklady napadeného rozhodnutí a konstatování žalovaného, že výškově oděr odpovídá a na nárazníku vozidla Škoda je viditelné sedření barvy ve směru odzadu dopředu, dle krajského soudu nedostačující. V této části je proto napadené rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav nezákonné.

V. Závěr a náklady řízení

28. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení, které představují uhrazený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen žalobci zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 1. června 2023

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

